

...  
– Шарлот Грейвни – започва той, като леко се олюлява. – Прекарах последните петнайсет години в преследване на твои бледи имитации, а сега, когато съм с оригинала, осъзнавам, че никога не трябваше да те пускам да си отидеш! Без теб животът ми бе пълен мрак и искам отново да стане светъл. Ще ми окажеш ли честта да станеш моя съпруга? Моля те!

Тялото ми се изпълва с някакво странно усещане. Имам чувството, че се превръщам в памук. Той ми предлага! Наистина ми предлага! Това е самата истина!

– Пиян си – парирам веднага.

– Не чак толкова. Ще се омъжиш ли за мен? – повтаря пак той.

– Но аз вече не те познавам! – пробвам с неискрен смях. – Нямам представа какво работиш, къде живееш, какво искаш от живота...

– Доставка на хартия. Шордич. Да бъда така щастлив, както бях, когато някога бях с теб. Да се събудям всяка сутрин до теб и да те чукам до прималяване. Да ти правя бебета, които имат твоите очи. Лоти, знам, че изминаха много години, но това пак съм си аз! Пак съм си Бен! – очите му се усмихват както някога. – Е, ще се омъжиш ли за мен?

Вторачвам се в него. Едва си поемам дъх. Главата ми звъни. Но не мога да разбера дали са радостни камбани или предупредителна сирена.

Така де, не мога да отрека, че ми мина през ума да съществува известна вероятност той все още да се интересува от мен. Но това сега надхвърля и най-смелите ми фантазии. През всичките тези години той изобщо не ме е забравил! И сега иска да се оженим! Исква деца от мен! Някъде в дълбините на съзнанието ми се чува нещо – май са цигулки. *Може би е това. МОЖЕ БИ В КРАЙНА СМЕТКА Е ТОЙ! Не Ричард, а Бен!*

Отпивам глътка вода и се опитвам да подредя разхвърляните си мисли. Да подходим разумно. Да обмислим внимателно ситуацията. Карали ли сме се някога? Не. Беше ли ми приятно в неговата компания? Да. Харесвам ли го? И то колко! Има ли нещо друго, което би трябвало да знам за бъдещия си съпруг?

– Имаш ли пиърсинг на зърната? – изгърсвам изведнъж, обзета от грозни предчувствия. Пробитите зърна не са по моята част.

– Не, разбира се! – той разкъсва театрално ризата си, копчетата се разлитат наоколо, но аз не мога да се сдържа да не погледна към гърдите му. Хммм. Загорели. Стегнати. Сладостен, както го помня.

– Единственото, което трябва да кажеш, е да! – изрича Бен и разтваря драматично ръце. – Единственото, което трябва да кажеш, е да! През по-голямата част от живота си объркваме нещата именно защото прекалено много мислим! Хайде този път да не прекаляваме с мисленето, а? По дяволите, вече изгубихме достатъчно време! Обичаме се! Нека просто скочим на този влак!

Той е прав. Наистина се обичаме. И иска да ми прави бебета, които да имат моите очи. Никой досега не ми е казал нещо по-романтично. Даже Ричард.

Главата ми се върти. Опитвам се да запазя здравия си разум, но нещо не се получава. Това реално ли е? Да не би да е просто нов трик, за да ме вкара в леглото си? Дали това е най-романтичният миг в моя живот, или аз съм пълна идиотка?

– Аз... така мисля – промърморвам накрая.

– Така мислиш ли?

– Само... дай ми секундичка!

Грабвам чантичката си и се насочвам към дамската тоалетна. Трябва да помисля. С бистър ум. Или поне максимално бистър, като се има предвид, че целият ресторант се върти около мен, а като се гледам в огледалото, виждам три очи.

Би могло да се получи. Със сигурност би могло. Но как да го *накарам* да се получи? Какво да направя, за да не попадна в примката на същия предсказуем модел като всички останали мои връзки, озовали се в задънена улица?

Докато реша косата си, мисълта ми прехвърля спомени за другите първи срещи с другите ми гаджета. За други случаи на начало. През годините съм стояла в толкова много дамски тоалетни, освежавайки червилото си и питайки се дали това е моята половинка? Той ли е правилният? И всеки път съм се чувствала еднакво изпълнена с надежда, еднакво замаяна. Тогава къде съм бъркала? Какво мога да направя сега, което да е различно от предишните ми връзки? Или по-точно, кое от онези неща, които обикновено правя, сега *да не направя*?

Внезапно си спомням за онази книга, която зърнах тази сутрин. „Обратният принцип.“ Обърни стрелката. Смени посоката. Това звучи добре, няма спор. Но как точно да сменя посоката? И след това в главата ми зазвучават думите на онази откачена старица в тоалетната вчера. Какво точно каза тя? „Мъжете са животни. В мига, в който докопат плячката си, я изяждат и заспиват.“ Може би в крайна сметка да не е била толкова откачена. Може би в думите ѝ е имало нещо ценно.

Ръката ми застива с гребена над главата ми. Озарява ме вдъхновение. Отговорът. Така търсенето решение. Аз, Лоти Грейвни, ще променя модела! Ще направя точно *обратно* на онова, което съм правила с всичките си предишни гаджета.

Поглеждам очите си в огледалото. Изглеждам леко налудничаво, но какво пък – нищо ново под слънцето. И ако преди можех да се определя като превъзбудена, сега съм буквално еуфорична. Чувствам се като учен, който е открил нова елементарна частица, която променя цялата игра. Да, точно така! Знаем, че съм права! Права съм!

Връщам се в ресторанта, леко поклащаща се на високите си обувки, и в мига, в който стигам до нашата маса, отсичам:

– Никакъв секс!

– Какво?!

– Докато не се оженим, никакъв секс! – и сядам на мястото си. – Такова е моето условие. Ако не ти харесва...

– *Каквоооо?!* – провиква се тотално сашисан Бен, но аз спокойно му се усмихвам. Идеята ми наистина е брилянтна! Ако наистина ме обича, ще чака! Тогава няма да има никакъв шанс някой от нас да прескочи върха. А най-хубавото от всичко е, че ще имаме *най-страстния меден месец на света!* Ще бъдем като един човек, къпеши се в пълно блаженство. Точно както трябва да бъдат всички младоженци!

Ризата му все още виси разгърдена. Представям си го гол, в някое разкошно хотелско легло, обграден от листа от рози. Само мисълта за това е достатъчна, за да ме накара да потрепера.

– Майтапиш се! – изрича накрая той. – Но *защо*?

– Защото искам нещата при нас да бъдат *различни!* Искам да променя модела. Аз те обичам, нали така? Ти също ме обичаш, нали? И искаме да прекараме целия си живот заедно, нали?

– Обичам те от петнайсет години – клати глава той. – Петнайсет пропиленни години, Лоти...

Усещам, че се задава поредната пиянска реч.

– Така е! – прекъсвам го безцеремонно. – Тогава нищо не ни пречи да почакаме още мъничко! А след това можем да имаме първа брачна нощ! *Истинска* първа брачна нощ! Помисли си само! Дотогава и двамата вече ще бъдем на ръба! Няма да имаме търпение да бъдем заедно! – вдигам леко крак под масата и бавно го плъзвам по вътрешността на неговия. Лицето му замръзва. Знаем си – този номер е безотказен.

За момент никой от нас не казва нищичко. Да кажем, че общуваме по различен начин.

– Всъщност... – изрича накрая той с хриплив глас – може пък да бъде забавно!

– Даже много! – съгласявам се енергично и с престорена небрежност разкопчавам горното копче на блузката си, след което се привеждам, за да му предоставя възможността да се наслади на деколтето ми. А кракът ми вече действа по слабините му. Бен стои като

онемял. – Спомняш ли си нощта на рождения ти ден? – измърквам дрезгаво. – На плажа? Бихме могли да я повторим!

Ако ще я повтаряме, ще си сложа протектори на коленете! На всяка цена! Няма да понеса пак да търпя цяла седмица след това коленете си ожулени! Сякаш прочел мислите ми, Бен притваря очи и тихо простенва:

– Убиваш ме!

– Ще бъде незабравимо! – изведнъж в главата ми нахлува споменът как лежим с преплетени тела в стаята ми, осветена само от ароматните свещи.

– Даваш ли си сметка колко секси си сега? Осъзнаваш ли колко силно искам да се вмъкна под тази маса на секундата? – простенва отново той, сграбчва ръката ми и започва да ръфа лекичко палеца ми. Но този път аз не отдръпвам ръката си. Цялото ми тяло като че ли се настройва за докосването на устните и зъбите му. И ги искам навсякъде. Спомням си и това. Спомням си всичко. Как съм могла да забравя?!

– Първа брачна нощ, така ли? – обажда се накрая той. Пръстите на краката ми все още си вършат работата, а и се сблъскват с доста твърдо доказателство, че на него му е приятно. Значи всичко е все така в изрядно състояние.

– Първа брачна нощ – кимвам.

– И си наясно, че дотогава ще умра от очакване?

– Аз също. Но после ще експлодирам.

Той поема целия ми палец в устата си и аз тихичко простенвам, когато възбудата разтърсва тялото ми. Няма да е зле скоро да тръгваме, докато сервитьорът не е дошъл да ни посъветва да си вземем стая.

А когато Ричард научи за това...

Не, не мисли за това! Това няма нищо общо с Ричард. Това е *съдба*! Част от по-голямата картина. Невероятна, разтърсваща романтична история, в която главни герои сме аз и Бен, а Ричард е само второстепенен образ.

Знам, че съм пиана. Знам, че това е адски прибързано. Но ми изглежда толкова правилно. А ако дълбоко в себе си все още усещам някаква рана, то знам, че за нея си има и лек. *Трябвало* е да скъсам с Ричард! *Трябвало* е да бъде нещастна. Наградата за страданието ми е, че сега получавам годежен пръстен и най-страстния секс през целия си живот.

Усещам, че онази награда от томболата не е била даже десет хиляди паунда. Била е един милион паунда!

Очите на Бен са станали стъклени. Аз дишам все по-учестено. Не издържам повече.

– И кога ще се оженим? – промърморвам накрая.

– Скоро – отговаря той с отчаян глас. – Много, много скоро!